

Сърце на вампир

Керелин Спаркс

РИСКОВАНА ЛЮБОВ
КНИГА ТРЕТА

Превод
Димитрия Петрова

ТИАРА БУКС
София

*На сина ми, Джонатан
и на дъщеря ми, Емили –
живейте дълго, смейте се силно
и обичайте дълбоко.*

*И нека никога не бъдете тормозени
от съществата, за които пише майка ви.*

Глава 1

След четиристотин деветдесет и три години телепортиране от едно място на друго, Ангъс МакКей все още усещаше желание да надникне под килта си, за да се увери, че всичко е пристигнало в добро и работещо състояние. Имаше някои области, в които един мъж, вампир или не, мрази да бъде изненадван неприятно. Той устоя, все пак, тъй като не беше сам. Току-що се бе материализирал в кабинета на Роман Драганести в Роматех Индъстрис и бившият монах седеше зад бюрото си, наблюдавайки го спокойно.

Ангъс издърпа своя клеймор* иззад гърба си.

– Добре, стари приятелю, кого мога да убия за теб тази вечер?

Роман се засмя.

– Винаги готов за действие. Слава Богу, че никога не се променяш.

Ангъс потръпна вътрешно. Беше само майтап.

– Да... искаш да убия някого?

– Надявам се, че не. Мисля, че едно добро сплашване ще бъде достатъчно.

– Ах. – С крайчеца на окото си Ангъс видя, че вратата се отваря. – Не може ли да накараш Конър да свърши сплашването? Той е страховито изглеждащ мъж.

* Шотландски широк меч с две остриета. – Б.пр.

– Чух това. – Конър влезе в стаята, носейки една папка.

Усмивайки се, Ангъс седна и положи ножницата, обвиваща любимия му клеймор в скута си.

– Така, какъв е проблемът?

– Отново Убиецът. Един вампир е бил убит снощи в Централ парк – обясни Роман. – Руски бунтовник.

– О, това е добре. – Ангъс кимна. Един по-малко от Бунтовниците, за когото да се притеснява. Тези проклети вампири отказваха да се осъвременят и да пият синтетична кръв, произведена в Роматех.

– Не, това е лошо – възрази Роман. – Катя Минискаия току-що се обади и ни обвини за убийството.

Като чу името ѝ, Ангъс стегна хватката си върху кожената ножница. Лицето му остана безизразно.

– Изненадан съм, че все още е господарка на сборището.

Конър седна на стола до Ангъс.

– Достатъчно жестока е за това. Чух, че някои от руснаците, които се оплаквали, че имат жена господар, не преживявали нощта.

– Да, тя може да бъде много жестока. – Ангъс усети съчувствения поглед на Роман върху себе си и отместе поглед. Монахът знаеше твърде много. За щастие, всички прегрешения, които бе признал пред стария си приятел, бяха строго поверителни.

– Катя ни заплашва – продължи Конър. – Ако някой друг в нейното сборище бъде убит, ще ни обяви война.

– Мамка му – промърмори Ангъс. – Така, кой е Убиецът? Той може и да създава неприятности, но заслужава медал – погледът му се насочи към служителя му.

Конър изсумтя.

– Не съм аз, нито пък някой от моите хора. Ти ни плащаш, за да защитаваме Роман, жена му, дома му, и неговия бизнес, и сме само трима за тази работа. Нямаме време да скитаме из Сентрал парк.

Ангъс кимна. Като собственик на МакКей Секюрити енд Инвестигейшън той осигуряваше защита за редица важни господари на сборища като Роман. Наскоро бе преразпределил петима от мъжете на Конър.

– Съжалявам, че те оставям без достатъчно мъже, но имам нужда от всеки човек на разположение в областта. Наложително е, за да открием Касимир преди да...

Ангъс не искаше да изрече думите. По дяволите, дори не искаше да мисли за тях. Триста години вярвах, че най-злият вампир на света е мъртъв, само за да разберат, че все още дебне наоколо с намерението да убива и унищожавя.

– Някакъв късмет в търсенето? – попита Роман.

– Все още не. Нищо друго, освен фалшиви следи. – Ангъс барабанеше с пръсти върху кожената ножница в скута си. – И така, имате ли някаква представа кой е Убиецът? Възможно ли е да е същият, който уби няколко бунтовници миналото лято?

– Вярваме, че е така. – Роман се наведе напред, подпрян на лакти. – Конър мисли, че работи за ЦРУ.

Ангъс примигна.

– Смъртен да убива вампири? Туй е много малко вероятно.

– Смятаме, че е член на „Коловете“. – Конър потупа папката, която носеше. Отпред бе написано с удебелен шрифт: *Операция „Колове“*.

Настъпи неловко мълчание, тъй като всички знаеха, че лидерът на екипа, е смъртния тъст на Роман.

Ангъс прочисти гърлото си.

– Смятате, че бащата на Шана е Убиецът? Не се обиждай, заради съпругата си, Роман, но нямам нищо против да изплаша до смърт Шон Уилън.

Роман въздъхна.

– Той е... неудобство.

Ангъс се съгласи, макар че би използвал по-цветуш език.

– Колко е ликвидирал Убиецът миналото лято?

– Трима – отвърна Конър.

Ангъс присви очи.

– Защо е спрял за известно време, а след това е започнал отново?

– От началото на март, двама смъртни са били убити в Сентрал парк, гърлата им са прерязани – обясни Роман.

– За да прикрият следите от ухапване – заключи Ангъс. Това беше стар вампирски трик. – Така, Бунтовниците са започнали, а Убиецът търси отмъщение.

– Да – съгласи се Роман. – След като тези смъртни бяха убити, аз заплаших, че ще прогоня Катя и сборището ѝ от страната. Така че е логично тя да предположи, че ние сме тези, които отмъщават.

– Да. Никой не би повярвал, че смъртен е способен да убие вампир. – Ангъс се намръщи. Моментът беше отворително неподходящ. Той нямаше време да ходи на лов за някакъв си смъртен убиец, не и когато Касимир увеличава армията си, като трансформира престъпници и убийци във вампири. Злите вампири трябваше да бъдат спрени, преди да станат повече от добрите и да избухне нова война. Нямаше съмнение, че точно заради това Бунтовниците създаваха неприятности по това време. Целяха да разсеят Ангъс и слу-

жителите му от истинската им цел.

– Здравейте, момчета! – Вратата се отвори, и Грегори влезе. – Какво става? – Усмивката му изчезна, докато оглеждаше лицата на всички. – По дяволите, изглеждате сякаш сте били на погребение. Какво се е случило, МакКей? Да не се е появила бримка на очарователните ти три четвърти чорапи?

– Наричат се калцуни – измърмори Ангъс.

Грегори изсумтя.

– О, това е мъжествено. Чакай, знам какво се е случило. Облякъл си килта си на обратно и когато си седнал, ох!, малкият ти нож е промушил задника ти.

Ангъс повдигна вежда към Грегори, а след това погледна Конър.

– Как може още да не си убил този?

Грегори примигна.

– Моля?

Роман се засмя, докато ровеше в чекмеджето на бюрото.

– Дръжте се прилично, докато ме няма.

– Тръгваш ли? – попита Ангъс.

– Отивам до лекаря на Шана, заедно с нея. – Той остави една бутилка с червено-кехлибарена течност върху бюрото. Върху нея имаше лъскав златен етикет, на който пишеше *Криски*. – Това е за теб, Ангъс. Започваме да го продаваме през следващата седмица.

– О, добре. – Ангъс се изправи и взе бутилката. Бе чакал, Роман да завърши последната си напитка от фюжън кухнята. – Извънредно много ми липсва вкусът на добро шотландско уиски.

– Наслаждавай се. – Роман тръгна към вратата. – Ще се върна след около час. Грегори ще ми каже какво сте решили.

Ангъс откъсна очи от бутилката *Криски*. Защо смъртната жена на Роман ще ходи на лекар през нощта?

– Има ли проблем с рожбата?

– Не. Всичко е наред. – Роман избегна погледа на Ангъс.

Мамка му. Имаше проблем. Монахът винаги е бил лош лъжец.

– Момче, трябва да видиш Шана. Кълна се, тя е огромна. – Грегори разпери ръце достатъчно широко, за да опише хипопотам.

Роман се изкашля.

Грегори трепна.

– Но е все така красива, както винаги.

Роман се усмихна едва-едва.

– Ще говорим по-късно, Грегори. И Ангъс, благодаря ти, че ни помагаш да открием Убиеца.

Ангъс се усмихна в отговор.

– Познаваш ме, винаги съм готов за добър лов. – Когато Роман затвори вратата, той се обърна към Конър и Грегори. – Добре, вие двамата. Какво не е наред с рожбата?

– Нищо. – Конър хвърли на Грегори предупредителен поглед.

– Да, точно така. – Грегори извъртя очи, след това заобиколи бюрото, за да седне в стола на Роман.

Ангъс се намръщи, докато отваряше бутилката *Криски*. По-късно щеше да измъкне истината от Грегори.

– Да се върнем на работа. – Конър сложи папката на бюрото. – Това са профили и снимки на членовете на екип „Колове”, с изключение на Остин Ериксън, който работи за нас.

Ангъс измъкна тапата и бе възнаграден с мириса на

хубаво шотландско уиски.

– Може би Остин знае кой е Убиецът.

Конър трепна.

– Знае. Каза ми, че миналото лято той е убедил убиеца да спре.

– По дяволите, и не каза кой е бил?

– Не. – Конър въздъхна. – Трябваше да го притисна повече. Опитах се да му се обадя преди малко, но двамата с Дарси са под прикритие в Унгария, търсят Касимир.

– Мамка му – измърмори Ангъс и отпи няколко глътки *Криски*. Смесицата от синтетична кръв и хубаво уиски изгори гърлото му, прокара топла пътека до корема му, и остави опушен вкус на езика му. Той тръшна бутилката на масата. – О, това беше добро.

– Мирише хубаво. – Грегори посегна към бутилката, но Ангъс я грабна и седна на бюрото.

Конър се усмихна и отвори папката.

– Един от тези четиримата е Убиецът.

Грегори вдигна първия профил.

– Шон Уилън. Буу, ссс. Обзалагам се, че е той.

– Истина е, че Уилън ни мрази, особено след като дъщеря му се омъжи за Роман. – Конър взе профила от Грегори. – Но Остин защитава Убиеца, не би го направил заради бившия си шеф, който го сложи в черния списък.

Ангъс се наслади на нова глътка *Криски*.

– Туй не е Уилън. Трябва да има топки за такова нещо.

Конър му подаде следващия профил.

– Това е Гарет Манинг.

– Уау! – Грегори скочи на крака и посочи снимката на Гарет. – Този мъж беше в риалити шоуто миналото

лято – погледна Конър шокирано. – Каза ми, че Остин се представял за състезател, но не спомена нищо за този.

Конър сви рамене.

– Нямахте причина да ти казвам.

– Да – кимна Ангъс. – Не си достатъчно важен, за да знаеш всичко.

Грегори се намръщи.

– Разкарай се.

Конър се засмя.

– Сериозно се съмнявам, че Гарет е Убиецът. Психическата му сила е слаба, а и миналото лято, когато бяха извършени първите убийства, беше зает с риалити шоуто.

– Е, какво друго имаме тук? – Грегори обърна снимката на Гарет. – Уау, момиче.

– Да – кимна Конър. – Последните двама са жени.

– Смъртна жена да убива мъже вампири? – Ангъс трясна бутилката си на бюрото. – Туй не е възможно.

– Дотук с теорията ти, че за това са нужни топки – изсмя се Грегори и посегна към бутилката с *Криски*.

Ангъс се изправи и взе бутилката със себе си.

Конър му подаде следващия профил.

– Ако Убиецът е жена, това би обяснило покровителственото държание на Остин.

– Уау, бейби. Тя е секси. – Грегори грабна снимката.

Ангъс изучаваше профила на Алиса Барнет. Свръхестествени способности: 5. Наскоро беше постъпила в ЦРУ. Нямахте практически опит преди операция „Колове“.

– Тя не е Убиецът.

– Кофти. – Грегори пусна снимката и посегна към следващия профил. – Какво ще кажете за тази? Ема Уолъс.

Сърце на вампир

Ангъс настръхна.

– Уолъс?

– Искаш да кажеш, като *Смело сърце**? – Очите на Грегори се разшириха. – Хей, момчета, познавате ли го?

Конър изсумтя.

– Бедният мъж е бил екзекутиран много преди да сме се родили. – Той се обърна към Ангъс. – Туй е често срещано име в наши дни.

– Туй е име на воин. – Ангъс грабна профила от Грегори. Свръхестествени способности: 7. Черен колан в няколко стилове на бойните изкуства. Тренирана от МИБ в борбата с тероризма. Сърцето му забумтя. Възможно ли е да е истина и Убиецът да се окаже жена?

– Сладурана. – Лигите на Грегори на практика капеха върху снимката ѝ.

Ангъс остави бутилката и дръпна снимката от алчните пръсти на Грегори. Сърцето му пропусна удар и се качи в гърлото му. Нищо чудно, че Грегори се задъхваше като хрътка. Кожата ѝ бе кадифено бледа и контрастираше драстично с гъстата ѝ кестенява коса. Очите ѝ бяха златисто-кафяви и блестяха като кехлибар. Имаше остър ум в погледа ѝ. Силна воля. Бурна страст, която я белязваше като воин.

– Тя е – прошепна той.

Конър поклати глава.

– Не можем да бъдем сигурни, докато не хванем Убиеца в действие.

Ангъс остави снимката ѝ. Очите ѝ сякаш го следваха, зовяха го.

– Ще я хванем. Тази вечер. Конър, поемаш северната половина на парка, а аз южната.

* Исторически игрален филм от 1995 г., с режисьор и главен актьор Мел Гибсън, в който се проследява историята на шотландския национален герой и борец за независимост сър Уилям Уолъс. – Б.пр.

– И аз ще дойда. – Грегори отпи от бутилката на Ангъс. – Мога да забележа добре изглеждащо маце и от миля разстояние.

– Ей. – Ангъс дръпна бутилката. Бе толкова съсредоточен върху снимката на госпожица Уолъс, че не бе видял Грегори да взима *Крискито* му. – И какво ще правиш, когато убиец с черен колан те тръшне и извади дървения си кол?

– О, хайде де, пич. – Грегори оправи вратовръзката си. – Някоя жена не иска да убие елегантно облечен мъж.

– Ангъс е прав. – Конър събра профилите и снимките и затвори папката. – Не си подготвен да се биеш с убиец. Остани тук и предай на Роман решението ни.

– По дяволите. – Грегори подръпна маншета на ризата си. – Не е честно.

Ангъс извади малка плоска метална бутилка от кожената си торба и я напълни с *Криски*.

– Ще бъде дълга нощ. Това ще ми държи топло.

– Ще взема клеймора си и можем да тръгваме – каза Конър и се отправи към вратата.

– Чакайте. – Устните на Грегори трепнаха. – Вие двамата ще ходите в Сентрал парк посред нощ, облечени в поли? – Той се засмя. – Никой няма да повярва, че търсите жена.

Ангъс погледна към килта си.

– Не си нося панталони.

Грегори изсумтя.

– Искаш да кажеш, че притежаваш такива?

– Не се притеснявай. – Конър отпусна ръка върху дръжката на вратата. – Днес е Денят на Св. Патрик*.

* Културен и религиозен празник, посветен на Свети Патрик, който се отбелязва на 17 март с много увеселения, тържества и парадни костюми. – Б.пр.

Градът е пълен с мъже в килтове. Никой няма да се замисли за това.

– Какво ще направите, ако я намерите? – попита Грегори.

– Мъничко ще си побъбрим – отговори Конър, докато излизаше от стаята.

Ангъс си припомни очите с цвят на уиски и опиняващата уста на Ема Уолъс. Щеше да бъде силно изкушен да проведе нещо повече от разговор. Той се усмихна, докато завиваше капачката на бутилката. Нека ловът да започне. Преметна клеймора на гърба си и се отправи към вратата.

– Добре, щом настоявате, ще остана тук. – Грегори взе бутилката, която Ангъс бе оставил на бюрото. – Просто ще пазя това, докато се върнете.

* * *

Ема Уолъс потропна тихо с крака в тревата. Мразовитият въздух не се усещаше, докато се разхождаше, но всеки път, когато приклеknеше зад някое дърво за дълго, краката ѝ се вкочанясваха. Тази част от Централ парк бе мъртва, твърде мъртва дори за неживите. Време бе да продължи. Преметна голямата пазарска чанта през рамо и се наслади на приятния звук от тракането на дървените колове в нея. Измъкна се от скривалището си и се плъзна надолу по острия склон към тухлената пътека отдолу. Движението ѝ стресна няколко птици на близкото дърво. Те изграчиха, пляскайки с крила, докато отлитаха в мрака.

Ема изчака, лесно се сливаше със сянката на дърветата с черните си панталони и яке. Всичко отново стана тихо. Беше трудно за вярване, че кратката раз-

ходка на юг щеше да я изведе до шумните улици, където тържественият парад все още се вихреше. Може би именно затова в парка беше толкова тихо. Вампирите можеха да ловуват и по улиците. След дълъг ден изпълнен със зелена бира и уиски, празнуващите никога нямаше да си спомнят какво ги е ухапало. Неочаквано тухлената пътека край нея стана по-ясна. Светла. Успя да различи отделни дървета и храсти. Движеше се безшумно по пътеката и погледна към почти пълната луна. Облаците се бяха отдалечили, оставяйки кълбото ярко и светло.

Леко движение привлече вниманието ѝ и погледът ѝ се сниши. На юг, самотна фигура стоеше на върха на огромна скала от гранит. Беше с гръб към нея. Тънки струйки от облаци се носеха покрай него, развявайки килта му. Лунната светлина огряваше тъмночервената му коса. Лека мъгла се завъртя около него, карайки го да изглежда неземен. Подобно на призрак на шотландски воин. Ема въздъхна. Ето от това се нуждаеше светът днес – повече смели воители, готови да се борят със злото.

Понякога чувстваше значителното числено превъзходство на създанията на нощта. Доколкото знаеше, тя беше единственият убиец на вампири, който съществуваше. Не, че обвиняваше някого за това. Повечето хора не знаеха за вампирите. Но обвиняваше слабия си и неефективен шеф. Шон Уилън се страхуваше да използва малкия си екип от четирима души срещу група вампири в битка, така че ги бе назначил само да наблюдават и разследват. Наблюдаването не бе достатъчно за Ема. Не и след онази ужасна нощ преди шест години. Тя отказа да мисли за това. Бе намерила много по-добро лекарство от скръбта. Трикът с убиването на

вампири бе да го хване сам, докато се храни и да го изненада с един бърз кол в сърцето. С всеки вампир, който превръщаше в прах, тя бе една стъпка по-близо до намирането на мир.

Потупа чантата си с колове. С перманентен маркер, тя бе написала „татко“ на половината от тях и „мама“ на другата половина. Коловете вършеха добра работа и смъртта идваше докато преброиш до четири. Никога не би могло да бъде достатъчно. Тя отново погледна към облечения в килт мъж, стоящ на гранитения камък. Нима всички смели мъже бяха изчезнали? Свирепи воители, които можеха да се изправят сами в лицето на опасността. Мъглата се отдръпна, оставяйки тялото на мъжа очертано от сребрилата лунна светлина. Дъхът ѝ секна. Беше зашеметяващ. Широките му рамене изпълваха тъмния пуловер, който носеше. Килтът му се развяваше от лекия бриз, разкривайки силни, мускулести бедра. О, небеса, би бил велик воин! Силен и безмилостен в битка.

Изведнъж той се наведе, сграбчи подгъва на полата си и надникна отдолу. След това пусна килта и бръкна в нещо по-надолу от кръста си. Ема трепна. Дали не се опипваше? Той вдигна нещо към устата си и отпи. Лунната светлина се отрази в метала. Бутилка. Супер. Той бе перверзник и пианица. С въздишка, тя се обърна на север и се отдалечи. Каква глупава загуба на време бе да си фантазира за смел шотландски воин. Би трябвало да знае, че той е само един от хилядите облечени в килтове, наливащи се с алкохол мъже, скитащи из града след парада. Освен това, по отношение на работата ѝ, тя не можеше да си позволи да става сантиментална. Врагът бе безмилостен.

Чу се хрущене. Ема спря и се послуша. Пътеката за-

виваше наляво и не се виждаше, но можеше да чуе звука от стъпките влачещи се сред изпопадалите листа. Тя се хвърли наляво и се скри зад едно дърво. Стъпките приближаваха. Появи се мъж и Ема затаи дъх. Беше облечен с дълго черно палто. Вампирът, който бе убила снощи, носеше абсолютно същото. Може би всички те пазаруваха в един и същи магазин, „Вампс Ар Ас”. Тя свали пазарската чанта на земята и извади един кол. Той се приближи. Щеше да бъде по-лесно да го убие, ако се хранеше, но нямаше жертви наблизо. Ема пъкна кол в колана зад гърба си. Щеше да го подмами, из-ползвайки себе си като примамка.

Тя се запъти към пътеката и хвърли на мъжа невинен поглед.

– Мисля, че се загубих. Знаете ли път, който води извън парка?

Мъжът спря и се усмихна.

– Надявах се да намеря някой като теб.

Точно така, някой от когото да се нахраниш. Проклет кръвопиец. Ема разделечи краката си, за да не загуби равновесие, когато той нападнеше. Пресегна се зад гърба си и сви ръката си около кола.

– Готова съм, когато си готов и ти.

– Добре! – Мъжът развърза колана на палтото си.

Едва тогава, Ема забеляза косматите прасци под подгъва на самото му. О, небеса. Той не носеше панталони.

– Та-да! – Мъжът разтвори палтото си.

По дяволите! Той не носеше никакви дрехи. Тя направи гримаса. Такъв ѝ бе късметът, да отиде на лов за вампир и да попадне на екхибиционист.

– Какво мислиш? – Мъжът се погали. – Впечатляващо, а?

Сърце на вампир

– Извинете ме за момент. – Тя пусна кола и извади мобилния телефон от калъфа на колана си. Щеше да се обади в полицията, да приберат този човек, преди да е докарал сърдечен удар на някоя бедна жена.

– О, това от онези снимащите телефони ли е? – Екхибиционистът се ухили. – Чудесна идея! Би ли ме качила в интернет? Ето, нека ти дам една профилна снимка. – Той се обърна на една страната, така че ерекцията му да се откроява.

– Великолепно. Само задръж така. – Ема отвори телефона си. Тъмна сянка закри гледката ѝ.

Тя веднага се пресегна зад гърба си. Фалшива тревога. Пусна кола. Не беше вампир. Въпреки това, сърцето ѝ запрепуска, защото пред нея стоеше мъжът с килта.